

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Non quia mala sunt, perturbamur in adversis: sed quia perturbamur,
adversa mala sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

panem meum, & bibite visum quod miseri vobis. Hi sunt inter amicos charissimi qui inebriantur; Comedit, inquit, amici, & bibite: & inebriamini charissimi, id est replemini tantâ gratiarum abundantia, ut non jam homines, non ratione humana moveamini: sed toti coelestes, & divini evadatis. Hoc est enim singulare beneficium sacræ Communionis, ad quam acceditur cum veste nuptiali, id est, cum sibi conveniente dispositione: ita replet animum divinis infusionibus, ut totus absorptus, & inebriatus sentiat. Amici quidem sunt qui in caritate communicant, & hi quidem comedunt & bibunt; sed qui ad caritatem addunt puriorem illum & perfectiorem modum, qui suo statui, & præsentis gratiæ convenit, hi sunt

charissimi, & præter communem Communionis fructum, tam multos alios referunt, ut unâ communionem plus aliquando proficiant, quam alii pluribus.

O dulcissimè Domine Jesu quanta est dulcedo devota anima tecum epulantis in convivio tuo. Vide libri quarti de Imitatione Christi caput undecimum; & sic deplora tot gratiarum jacturas quas fecisti, ut ad eas reparandas novo accendaris desiderio, non aliter deinceps communicandi, quam cum debita, & convenienti dispositione animi, quantum cum divina gratia, & Directoris operâ procurare possis. Dilata os tuum & implebit illud.

Vide Verbo *Communionis, Eucharistia* præsertim in 3. parte.

DOMINICA QUARTA POST EPIPHANIAM, NISI SIT SEPTUAGESIMA.

DE SEDATA MARIS TEMPESTATE IMPERIO CHRISTI.

Quid timidi estis, modicæ fidei? Matth. 8.

VERITAS PRACTICA.

Non quia mala sunt, perturbamur in adversis: sed quia perturbamur, adversa mala sunt.

RATIO EST, Quia totum adversitatis malum, in malo est ejus usus.

Sed malus adversitatis usus ex perturbatione potius provenit, quam ex malo usu, perturbatio.

Ergo non quia mala sunt, perturbamur, in adversis: sed quia perturbamur, adversa mala sunt: ac proinde magis cavendum est perturbari in adversis, quam ipsa quævis subire adversa.

I. PUNCTUM.

ASCENDENTE Jesu in naviculam secuti sunt discipuli ejus: & ecce motus magnus factus est in mari, ita ut navicula operiretur fluctibus, ipse vero dormiebat. Et accesserunt ad eum Discipuli ejus, & suscitaverunt eum, dicentes; Domine, salva nos, perimus. Et dicit eis Jesus, *Quid timidi estis, mo-*

dica fidei? Tunc surgens imperavit ventis & mari, & factus est tranquillitas magna. Porro homines mirati sunt dicentes, qualis est hic, quia venti, & mare obediunt ei?

Hæc hodierni Evangelii verba, quæ alibi rursus considerantur, sic revolve; ut animadvertas primum, quantæ molestiarum moles, quanti calamitatum fluctus, & procellæ nos agitent in hac vita. Deinde quæ parum constantes, in his simus, licet non ignoremus nihil nisi Deo volente nobis accidere, nihilque eo præsentem, & adjuvante posse esse, si velimus, boni emulatores esse, sicut ait S. Petrus, id est bene uti occasione. Denique nostram animi perturbationem & impatientiam in adversis, majus esse malum, quam ipsa quævis adversa; Nam nisi perturbaremur, mala non essent; quidquid enim dicamus ad excusandas perturbationes nostras, quidquid contra sentiamus, certa est Veritas, & digna quæ sæpe recolatur, *Non quia mala sunt perturbamur in adversis, sed quia perturbamur, adversa mala sunt.*

Ratio, quæ proponitur, continet universale illud principium, de quo fusiùs in aliis Veritatibus

rebus explanandis; Quod scilicet in creatis rebus nihil boni vel mali proprie dicendum sit, nisi bonus vel malus earum usus: Non prosperitas non divitiarum non deliciae, non humana gloria, non quaevis alia huius vitae commoda, vere bona sunt, nisi bene iis utaris: sic neque paupertas, nec calamitas, neque morbi, iactura aut alia quaecumque adversa incident, censenda mala sunt, nisi tu, male utendo, mala facias. *Hac omnia sanctis in bona, inquit Sapiens, sic & impiis & peccatoribus in mala convertentur.*

Unus est vere bonum. Deus, & aeterna Beatitude, cui possidendae creati sumus: caetera super terram sita, tam vere bona vel mala sunt, quam nos vere ad illum nostrum finem ducunt, vel inde abducunt.

Hinc illa fatalis arbor dicta est scientia boni & mali, quod per eius usum primus homo didicisset, quid boni vel mali esset in rebus pro ut videlicet bene vel male homines uterentur ad finem suum. Quid sacratius illo sacro Pane quem Judas proditor accepit à Christo Domino, Et tamen cum illum accepisset, tum iniuricus in eum intravit, *Non quia malum accepit*, inquit sanctus Augustinus, *sed quia bonum male, malus accepit.* NON res calumniatur, aiebat ciebros S. Chrysostomus, *sed nos & nostrum torporem; Nequa dicamus, non sine mulieris, non sine vinum, pecunia: sed ne sine crapula, ne sine fornicatio; Non venter crapulam facit, sed negligentia: non comedit & bibit Diabolus, & cecidit; comedit & bibit Paulus, & in caelum ascendit, omnia sunt ad virtutem arma: vide Iob in divitiis & paupertate; Et quae fufius pergit; Brevius autem Apostolus, omnia munda mundis, coinquiritatis autem nihil est mundum, sed inquinata sunt eorum & mens, & conscientia.*

Gen. 2.

Ioan. 12.

Tract. 26. in Ioan.

Hom. 15.

Ps. 1.

Apos. 7.

Sap. 6.

homini gradus fuit in caelum, fuit alteri praecipitium, & casus in exitium sempiternum. Ad id verum est totum adversitatis malum, in malo eius esse usum.

O quam injuriam rebus inferis, & rerum Creatori, cum de illis conquereris, quasi malae essent & perverse! Quam vere potius de te quererentur, quod cum bonae essent, tu male aut perperam eas usurpando, malas fecisti; *Arma ibid. bit idcirco. Deus creaturam ad ultionem inimicorum.*

II. PUNCTUM.

SED malus adversitatis usus, ex perturbatione potius provenit, quam ex malo usui, perturbatio.

Posses quidem dolere & angere quod male rebus utaris, atque in illo dolore non nihil perturbari: sed de hac perturbatione non agitur, quae rara est, & quae facile componi potest. Alia est frequentissima, quae statim atque sentitur aut apparet adversitas, ita commoventur & perturbamur ut ex illa perturbatione animus in impatiecacia, in murmura, in clamores, & alios inordinatos motus efferatur: unde est ille malus adversitatis usus, de quo hic loquimur. *Quid perdis animam tuam in furore tuo? Respondebis forte quod idcirco perturbaberis quia mala illa sunt quae occurrunt, quaeque adversantur: neque aliter perturbatione concitari, quam ex apprehensione mali, quod naturali motu timemus, odimus, fugimus, & aversamur. Sed contra, non propterea, res mala est, quod eam ita mente apprehendas, sapissime enim fallitur talis apprehensio, & illud nobis; unde & timor ne certus dicitur, Non timebis in timore nocturno. Id est, ut interpretatur Cardinalis Bellarminus ex sancto Joanne Chrysostomo, In nocte adversitatis non timebis ab his rebus, quae non laedunt si non timeantur: talia sunt detractioes, convitia, contumeliae quae nocent illi à quo dicuntur, non illi in quem dicuntur, nisi ipse timeat. & eas magni faciendo, seipsum laedat.*

Deinde, esto sint mala sensibus, sit res mala naturae corruptae, & praesenti quam agimus vitae si tamen pro sit Deo colendo, si ad aeternam juvat beatitudinem, si sine nostro assequendo confert, an vocabis illud malum? An dicenda est mala medicina, quae licet amara sit, sanitatem affert? An ille labor malus, quo divitiarum comparantur? An omnia denique mala, quae sunt dura, & aspera, sine quibus tamen bona alia non proveniunt?

Hebr. 12. veniunt? Sic omnis disciplina, inquit Apostolus, in presenti quidem videtur non esse gaudi, sed mœroris: postea autem fructum pacatissimum exercitatis per eam reddet iustitia: propter quod ramifissas manus, & soluta genua erigite, & gressus retilos facite pedibus vestris, ut non claudicans quis erret, magis autem sanetur. Quasi diceret, non est iudicium de te ferendum ex sensu, sed ex fructu quem confert ad finem nostrum; ac proinde licet res illa videatur mala sensui, propterea que conturbemur, non est tamen revera mala, antequam conturberis, quia nisi conturbatus esses, poterat valde tibi prodesse: cum verò te finis perturbati, & perturbatus murmurat, ac murmurando peccas, tum verè mala res illa fit; quia hoc est verè malum, murmurare & peccare. Scito & vide quia malum & amarum est, reliquisse te Dominum Deum tuum, & non esse timorem mei, apud te, dicit Dominus.

III. PUNCTUM.

Non ergo quia mala sunt, perturbamur in adversis: sed quia perturbamur, adversa mala sunt. Non enim verè mala sunt, nisi quando his male utimur, non male utimur nisi perturbati. Nam tum amaræ voces, iræ, murmura, tixæ, blasphemie, & similia, quæ longè nos à vero bono, & nostro fine revocant; ac proinde tantè verè mala sunt, quàm bona esse poterant, si bene usi essemus: quod facile fieri poterat, si animo quieto & sedato, calicem à Domini manu accepisses. Quia enim ab illà manu potest non esse bonum? Percussit, & manus eius sanabunt, quasi diceretur, si Deus unam habet manum ut percussit, duas habet ut sanat, id est duplicat bonum ex adversis. Nam sic præterita eluuntur peccata, & futura præventur Castigasti me, & eruditus sum quasi juvenculus in aominis, ait Propheta.

Sic erudire castigatus, cave perturberis. Ne formides à facie eorum. Non turbetur cor tuum neque formidet. Disce ex cunctis occurrentibus semper proficere, & bene omnibus uti. Audi Philosophum de suo Sapiente sic differentem. Sapienti non nocetur à paupertate, non à dolore, non ab aliis tempestatibus vitæ. Ipse semper in aetna est in effectu tunc maximus, cum illi se fortuna opposuit; Adversosque casus aptus est; Bono-

rum Reitor est, malorum Victor. Sic se exercuit, ne virtutem tam in secunda, quàm in adversis exberet: nec materiam eius, sed ipsam intus extitit. Itaque nec paupertas illum, nec dolor, nec quidquid aliud imperitos avertit; & precipites agit, prohibet. Tu illum premi putas malis, utitur. Non ex ebore, tantum Phidias sciebat facere simulachra, faciebat ex are: si marmor illi, si adhuc vilio rem materiam obtulisses, fecisset quale e illa fieri optimum, possit; Sic Sapiens virtutem, si licet bis, in divitiis explicabit, si minus in paupertate. Si poterit, in patria: si minus, in exilio; si poterit, imperator: si minus, miles: si poterit, integer: si minus, debilis: quamcunque fortunam acceperit, aliquid ex illa memorabile efficiet. Certi sunt dormitores ferarum, qui savissima animalia, & ad occursum exterrita hominem, cogant pati sub jugum, nec asperitatem excussisse contenti, ut quem contubernium mitigant: Leonibus Magister manum inserdat, osculatur Tigris suis Custos, & Elephantem Aethiops jubet subsidere in genua, ambulare per funem. Sic Sapiens est artifex domandi mali: dolor, egestas, ignominia, carcer, exilium, ubique horrenda, cum ad hunc pervenerit, mansueta sunt.

Quid hic dices Christiane, quid Religiosè perterriti in adversis? Esto hæc fortè facilius scribantur de Stoico, quàm ab eo fiant vides tamen quid ratio suadeat faciendum. At verò si rationi adjungas fidem & religionem, si divinæ auxilii gratiæ, si sacrarum Monumenta scripturarum, si probata sanctorum exempla, si sexcenta quæ habemus à Christo motiva sic agendi, quid excusabis? Quid prætextes? Quid contra oppones. Quæcumque lex loquitur, inquit Apostolus, Rom. 3. qui in lege sunt loquitur, ut omnes observentur. Quanto sunt scilicet ad agendum & patiendum plura motiva, tantò minus est excusandi sui suffugium.

Vide in secunda parte totam Hebdomadam, infra Sexagesimam, & præcipue Feria 3. ubi hæc habetur veritas: Quod Christus semel suis, hoc in omni semper casu tibi dicit, Non turbetur cor tuum. Et in 3. parte Feria quarta: Res adversa non possent quemquam deicere, nisi se his vellet subicere.

IN EA-